

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 225.271 van 28 oktober 2013

in de zaak A. 209.249/IX-8036

In zake : Patrick DEWIL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joseph Peeters
kantoor houdend te 3400 Landen
Brugstraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 22 april 2013 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarbij aan Patrick Dewil de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, advocaat Joseph Peeters, die verschijnt voor de verzoekende partij en attaché Michaël Vannieuwenhuyze, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en bestreden besluit

3.1. Sinds 1 september 2005 is verzoeker tewerkgesteld als administratief assistent bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Binnenlandse Zaken, algemene directie dienst Vreemdelingenzaken.

3.2. In een brief van 2 augustus 2012, die gericht is aan de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken, kaart de raadsman van een asielzoekster het onaanvaardbaar gedrag van verzoeker aan tijdens en na het verhoor van deze asielzoekster op 10 juli 2012.

Zo werd de betrokken asielzoekster tijdens het verhoor, naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag nauwelijks gevraagd naar haar vluchtmotieven en werden de nieuwe door haar aangehaalde elementen niet besproken. Daarentegen deed verzoeker zich voor als iemand die haar zou kunnen helpen met haar verblijfsprocedures, en op materieel vlak door haar en haar zoontje kleren te bezorgen, en als iemand die zich zou kunnen bezighouden met de opvoeding van haar zoontje. Hij meldde haar tevens dat zij toch een negatieve beslissing zou krijgen in verband met haar asielaanvraag. Vervolgens gaf hij haar zijn GSM-nummer, zonder dat zij hierom had gevraagd. Hij deelde haar mee dat ze dit tegen niemand mocht zeggen en dat hij haar zou kunnen helpen als zij hem belde. Hij verzocht haar bovendien om hem haar GSM-nummer mee te delen en

vroeg naar haar adres. Wanneer zij hem vertelde in een opvangcentrum te verblijven, liet hij haar weten dat hij slechts dertig kilometer daarvandaan woonde en haar kon komen bezoeken, wat zij weigerde. Op het einde van het interview vroeg verzoeker haar dat, wanneer men haar zou vragen waarom het interview zo weinig tijd in beslag nam, ze moest antwoorden dat het aan de baby lag, die lawaai maakte. Verzoeker begeleidde haar vervolgens naar de wachtzaal, omhelsde haar en fluisterde haar toe dat alles in orde zou komen. Later, om 11.53 uur, kreeg zij een sms van verzoeker met de tekst: “Good you are out. Don’t worry too much will call you later. If you need me just text me. Take care. Hug. Pat+.”

Op 10 juli 2012 werd zij opgebeld door verzoeker, die haar mededeelde dat hij bij haar zou langskomen om haar te helpen met haar procedures. Zij weigerde dit, maar verzoeker bleef aandringen.

Op 12 juli 2012 belde verzoeker haar opnieuw, ditmaal met de mededeling dat hij onderweg was. Toen hij bij haar verblijfplaats aankwam, werd hij opgemerkt door de huisbewaarder en meldde zich aan als Patrick Dewil die voor de dienst Vreemdelingenzaken werkt. Op 13 juli 2012 bevestigde een verantwoordelijke van het opvangcentrum dat verzoeker op 12 juli 2012 van 20.00 uur tot 22.15 uur in het centrum verbleef en aan de asielzoekster een document overhandigde met de vermelding om een procedure *9ter* in te dienen en met andere aanbevelingen. De asielzoekster verklaarde aan deze verantwoordelijke dat verzoeker trachtte haar aan te raken en te omhelzen, maar dat zij dit weigerde.

Naar aanleiding van een telefoonoproep van verzoeker op 12 juli 2012, nam de verantwoordelijke van het opvangcentrum met hem contact op. Verzoeker bevestigde dat hij voor de dienst Vreemdelingenzaken werkte en dat hij de betrokken asielzoekster raad wou geven aangaande haar asielprocedure. De verantwoordelijke antwoordde dat dit niet zijn taak is, dat de asielzoekster zich in een opvangcentrum bevond waarvan zij één van de verantwoordelijken was, dat de asielzoekster een advocaat had en omringd was door competente personen die

instaan voor de begeleiding tijdens haar asielprocedure en dat hij beter niet meer zou bellen naar deze asielzoekster.

In de daaropvolgende dagen werd de betrokken asielzoekster nog meermaals opgebeld door verzoeker en ontving zij nog twee sms'en.

In zijn brief van 2 augustus 2012 schrijft de advocaat van de asielzoekster dat het duidelijk is dat verzoeker rechtstreeks of onrechtstreeks een invloed heeft uitgeoefend op de uiteindelijk genomen beslissing en vraagt dan ook dat deze beslissing zou worden ingetrokken.

3.3. Op 7 augustus 2012 vindt naar aanleiding van de voornoemde brief van 2 augustus 2012 een gesprek plaats met verzoeker. De adviseur-generaal Asiel en de attaché P&O cel Centra DVZ zijn bij dit gesprek aanwezig.

Betreffende het interview met de asielzoekster preciseert verzoeker dat dit moeilijk verliep omdat de betrokken asielzoekster angstig en schichtig was en zij hem herhaaldelijk om hulp vroeg. Hij heeft daarop geantwoord dat hij als hulp kleding kon geven van zijn kind. Hij verklaart dat de asielzoekster zijn telefoonnummer gevraagd heeft, dat ze buiten telefoonnummers uitgewisseld hebben en dat zij hem die avond heeft opgebeld. Hij is de volgende avond op haar vraag naar het centrum gereden, omdat het kind er erbarmelijk uitzag. Tijdens zijn bezoek was de asielzoekster permanent aan het huilen en was zij erg verzwakt. Hij geeft toe dat hij dit bezoek niet heeft gemeld aan zijn hiërarchie.

Om aan te geven wanneer hij met de betrokken asielzoekster gecommuniceerd heeft, toont verzoeker vervolgens twee sms'en.

Daaropvolgend overloopt de attaché P&O de zaken die door de advocaat van de asielzoekster zijn aangekaart en confronteert verzoeker hiermee.

Verzoeker ontkent formeel dat hij zou hebben meegedeeld dat hij zich met de opvoeding van het zoontje van deze asielzoekster zou bezighouden en dat hij zou hebben gezegd dat zij een negatieve beslissing zou krijgen.

Hij beklemtoont dat ze geen GSM-nummers tijdens het interview hebben uitgewisseld, doch dat dit na 16.00 uur is gebeurd. Het bestuur toont aan dat de voornoemde nummers vóór 16.00 uur werden uitgewisseld.

Op de vraag wat verzoeker bij zich had toen hij de asielzoekster opzocht in het centrum, antwoordt verzoeker dat het om een zakje met kledij voor de baby ging en dat dit in zijn wagen lag. Hij heeft dit echter niet kunnen afgeven, omdat hij haar eerst niet vond en het er niet van kwam, gezien de emotionele toestand van de asielzoekster.

Wat de opmerking van de attaché P&O betreft over het feit dat verzoeker op papier heeft gezet dat de betrokken asielzoekster een procedure *9ter* moest opstarten, wijst hij er op dat hij naar pro deo advocaten verwees.

Verzoeker ontkent de aantijgingen dat hij de asielzoekster probeerde aan te raken en te kussen.

Op de vraag of hij nog contact heeft met deze asielzoekster antwoordt verzoeker dat hij haar op 13 juli 2012 nog een laatste sms heeft gestuurd waarop zij niet heeft gereageerd. Hij stelt dat hij die sms'en nooit met kwade bedoelingen heeft verstuurd.

De vraag of hij reeds andere opvangcentra heeft bezocht beantwoordt hij bevestigend. Hij voegt daaraan toe dat dit weliswaar al lang geleden is. Op de vraag om dit nader te specificeren antwoordt hij dat dit ongeveer een maand geleden is. Hij heeft toen een asielzoekster die in het Klein Kasteeltje verbleef opgezocht en haar kledij overhandigd.

Van dit gesprek van 7 augustus 2012 wordt een verslag opgesteld dat wordt ondertekend door de adviseur-generaal Asiel en door de attaché P&O cel Centra DVZ. Verzoeker ondertekent dit verslag voor ontvangst.

Met een e-mail van 20 augustus 2012 deelt verzoeker mee dat hij momenteel niets toe te voegen heeft, wat niet belet dat dit mogelijks nog wel zal gebeuren tijdens het verhoor door de directeur-generaal.

3.4. Met een e-mail van 14 september 2012 vraagt de raadsman van verzoeker een afschrift te mogen ontvangen van de aan verzoeker gerichte oproeping tot gesprek, van de geschreven klacht van 2 augustus 2012 en van de concrete en precieze omschrijving van de eventuele tenlastelegging en de concrete aanduiding van de wettelijke en/of reglementaire bepalingen die de mogelijke tenlastelegging onderbouwen.

Op 21 september 2012 antwoordt de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken dat op 7 augustus 2012 een gesprek met verzoeker plaatsvond, met de bedoeling om een aantal zaken inzake zijn functioneren aan te kaarten, dat verzoeker diezelfde dag nog een verslag van dit gesprek heeft ondertekend en dat hem tevens een afschrift ervan werd overhandigd. Voorts stelt de directeur-generaal dat hij momenteel nog geen beslissing heeft genomen aangaande de eventuele verdere gevolgen en dat verzoeker persoonlijk op de hoogte zal worden gebracht zo zal worden overgegaan tot een voorafgaand tuchtverhoor. In die uitnodiging wordt dan de mogelijkheid gegeven om het dossier in te kijken, wat enkel kan gebeuren bij de personeelsdienst van de dienst Vreemdelingenzaken. Een verzending van stukken is uitgesloten.

3.5.1. Met een aangetekende brief van 26 oktober 2012 wordt verzoeker door de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken uitgenodigd voor een verhoor in het kader van een tuchtprocedure naar aanleiding van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Dit verhoor zou op 13 november 2012 plaatsvinden.

3.5.2. In deze uitnodiging wordt vooreerst vermeld dat het gaat over de volgende feiten:

- Onprofessionele houding ten aanzien van een asielzoekster (doorgeven van persoonlijk GSM-nummer, bezoeken van betrokkene in een opvangcentrum en het verstrekken van adviezen inzake mogelijke verblijfsprocedures, het aanbieden van materiële hulp in de vorm van kleding en het zoeken van ongeoorloofde fysieke toenadering). Het aanbieden van materiële hulp heeft zich in het verleden bij een andere asielzoekster reeds voorgedaan.
- Het in diskrediet brengen van de dienst Vreemdelingenzaken, waardoor een beslissing diende te worden ingetrokken en de betrokken vreemdeling zich opnieuw tot de diensten van de verwerende partij moest wenden teneinde de procedure nogmaals te doorlopen.
- Het niet uitvoeren van opdrachten die nochtans duidelijk waren opgelegd door de leidinggevende.
- Het stellen van handelingen die als ongewenste seksuele intimiteiten kunnen worden beschouwd (pogingen tot kussen en ongevraagd vastnemen van een asielzoekster).

3.5.3. Bovendien worden met verwijzing naar de klacht van de advocaat van de asielzoekster op omstandige en precieze wijze de feiten uiteengezet die verzoeker ten laste worden gelegd waarmee hij geconfronteerd werd tijdens het voornoemde gesprek van 7 augustus 2012.

3.5.4. Vervolgens worden de nalatigheden van verzoeker als volgt gepreciseerd:

“Uit de manier waarop u met mevrouw [...] bent omgegaan blijkt allesbehalve een neutrale en onpartijdige opstelling die van een dossierbehandelaar van DVZ verwacht mag worden. Uw taak als interviewer bij de directie Asiel bestaat erin om objectief en in alle sereniteit en waardigheid de verklaringen van de asielzoekers zo goed mogelijk weer te geven. Dit verslag dient een objectieve en waarheidsgetrouwe weergave te zijn van het gevoerde gesprek en moet de beslissers van de directie Asiel toelaten een correcte en gefundeerde beslissing te nemen. Door uw manier van omgaan met

mevrouw [...] liet u haar echter uitschijnen dat u een invloed had op de toekomstige beslissing inzake haar asielverzoek en gaf u absoluut geen blijk van een professionele houding.

Uit de medische documenten die betrokkene aanbracht bij haar asielaanvraag bleek dat mevrouw [...] medische problemen had. U gaf trouwens zelf aan dat mevrouw [...] psychisch zeer labiel is. Hoewel u dus op de hoogte was van haar kwetsbare positie wisselde u met haar van gsm-nummer, contacteerde u haar meermaals per telefoon/sms en bracht u haar zelfs ongevraagd een bezoek. Bovendien stelde u materiële hulp voor onder de vorm van kleding voor haar kind. Tijdens de confrontatie op 07.08.2012 met Mevrouw [...] en Dhr. [...] gaf u bovendien toe dat u reeds in het verleden materiële hulp had aangeboden aan een asielzoekster. U stelde handelingen die als ongewenste seksuele intimiteiten kunnen worden beschouwd [poging tot kussen en ongevraagd vastnemen van een asielzoekster].

Door dit gedrag gaf u blijk van een totaal gebrek aan respect ten opzichte van de asielzoekster. Dit gedrag is een ambtenaar absoluut onwaardig en druist in tegen alle waarden en normen die door de FOD Binnenlandse Zaken in het vaandel worden gedragen.

Het houden van (privé)-contacten met asielzoekers zonder dat u hiervan melding maakte aan uw dienst of de hiërarchie, getuigt van een absoluut gebrek aan professioneel inzicht en een totaal gebrek aan beroepsernst.

U verschafte betrokkene bovendien expliciet advies voor haar verdere procedures terwijl dit absoluut niet tot uw bevoegdheden behoort. Hierdoor wekte u de indruk dat u in staat was enige invloed uit te oefenen op het verblijfstatuut van betrokkene in België.

Ook [uit] het niet correct uitvoeren van de opdrachten die u kreeg van uw diensthoofd blijkt uw onprofessionele houding.

De bovenvermelde feiten en het door u gestelde gedrag vormen een bijzonder ernstige aantasting van het vertrouwen dat uw chef, dienst en de directie in u zou moeten hebben als objectieve dossierbehandelaar. Door uw volstrekt onprofessioneel gedrag plaatste u bovendien het imago van de Dienst Vreemdelingenzaken in een slecht daglicht en diende een genomen beslissing te worden ingetrokken. Betrokkene diende zich zelfs opnieuw tot mijn diensten te wenden voor het overdoen van de procedure.”

Er wordt aangegeven dat deze feiten een inbreuk vormen op:

- Artikel 4 algemeen arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken;
- Artikel 7 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’;
- Artikel 8 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’;
- De deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken van 2006, schending van de volgende waarden: integriteit, loyauteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

Tot slot wordt verzoeker er in deze uitnodiging nog op gewezen dat op grond van artikel 13 van het voormelde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 elke inbreuk op de artikelen 7, 8, 10 en 11, volgens het geval, bestraft wordt met één van de tuchtstraffen die voorzien zijn in artikel 77 van het voornoemde besluit, onverminderd de toepassing van de strafwetten en onverminderd de mogelijkheid om daarnaast ook elke andere professionele tekortkoming te bestraffen met één van de tuchtstraffen. Aan verzoeker wordt meegedeeld dat hij zich tijdens het verhoor kan laten bijstaan door een persoon van zijn keuze en dat hij zijn dossier kan raadplegen.

3.6. Met een e-mail van 12 november 2012 vraagt de raadsman van verzoeker om het verhoor van 13 november 2012 te verdagen naar een latere datum.

3.7. Met een aangetekende brief van 13 november 2012 wordt verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat op vraag van zijn raadsman het verhoor van 13 november 2012 wordt verplaatst naar 27 november 2012.

3.8. Op 27 november 2012 wordt verzoeker verhoord door de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken, in aanwezigheid van zijn raadsman, zijn vakbondsafgevaardigde en een attaché van de dienst P&O die belast is met het opstellen van de notulen.

In het kader van dit verhoor merkt de raadsman van verzoeker op dat uit het persoonlijk dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat het hier om eenmalige feiten gaat. Verzoeker verklaart onder meer dat het niet op de hoogte brengen van zijn hiërarchie van zijn bezoek aan de betrokken asielzoekster volgens hem de enige fout is waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt. Het was onmogelijk van haar een verhoor af te nemen, aangezien zij labiel was en haar zieke baby steeds aan het huilen was. Hij stelt haar steeds te hebben meegedeeld dat hij geen beslissingsrecht heeft. Uit empathie ten aanzien van de persoon heeft hij met haar telefoonnummers uitgewisseld. Zij is zelf ingegaan op zijn aanbod om haar kinderkledij van zijn eigen kind te verschaffen en zij heeft zijn bezoek ook

toegestaan. Hij heeft haar immers vooraf gevraagd haar te kunnen komen bezoeken. Pas na zijn terugkeer van dit bezoek beseft hij dat hij zich onprofessioneel heeft opgesteld door deze asielzoekster te bezoeken. Hij voegt hieraan toe dat hij evenwel nooit kwade bedoelingen heeft gehad. Hij verklaart nu wel te beseffen dat hij zich onprofessioneel heeft opgesteld. Dit besef is er gekomen naar aanleiding van het telefoongesprek met de directrice van het opvangcentrum. Hij heeft nu het gevoel dat het hem wordt verweten dat hij empathisch is. Op de opmerking van de directeur-generaal dat hij toch moet begrijpen dat een dergelijk bezoek geen professionele handeling is, antwoordt verzoeker dat hij geen handelingen heeft verricht die een ambtenaar of man onwaardig zijn. Op de vraag van de directeur-generaal of de betrokken asielzoekster deze handelingen eventueel foutief had kunnen interpreteren, repliceert de raadsman van verzoeker dat de karakteristieken van deze asielzoekster niet gekend zijn en dat verzoeker wel gekend is, zodat het moeilijk is om de geloofwaardigheid van de verklaringen van deze asielzoekster na te gaan. Volgens hem is hiervoor een onderzoek “à charge” en “à décharge” noodzakelijk. Verzoeker meent dat hij niks verborgen heeft daar hij ook tijdens het gesprek van 7 augustus 2012 spontaan zijn GSM heeft getoond. Uit deze sms'en blijkt volgens hem duidelijk dat het om empathie gaat. Hij stelt dat hij zich bovendien in één van de sms'en ten aanzien van deze asielzoekster verontschuldigd heeft. Hij blijft volhouden dat het niet op de hoogte brengen van zijn hiërarchie van het bezoek aan deze asielzoekster de enige fout is die hij beging. Hij benadrukt dat het nooit zijn bedoeling was de dienst Vreemdelingenzaken in een slecht daglicht te plaatsen en dat hij louter empathie toonde voor het kind van deze asielzoekster. Op de bemerking van de directeur-generaal dat verzoeker in het verleden ook reeds personen opzocht in het Klein Kasteeltje en hen kleding cadeau deed, repliceert verzoeker dat het ging om een dame die moest bevallen. Hij heeft die vrouw nooit verhoord. Hij heeft deze feiten ook eerlijk toegegeven en naderhand nooit nog contact met haar gehad. Verzoeker merkt nog op dat hij fysiek en emotioneel zwaar achteruit is gegaan na het zien van de brief van de raadsman van de betrokken asielzoekster. Op de vraag van de directeur-generaal of hij beseft dat hij zijn rol te buiten is gegaan, antwoordt verzoeker dat hij gewoon empathie heeft getoond en dat hij de dienst Vreemdelingenzaken nooit in een slecht daglicht heeft

willen stellen. Zijn raadsman voegt daaraan toe dat het intentionele of niet-intentionele in deze zaak toch zeer belangrijk is. Verzoeker verklaart dat hij in de toekomst geen empathie meer zal tonen, aangezien hij nu “gepakt” wordt op “goed doen”. De directeur-generaal merkt dienaangaande op dat er mogelijkheden zijn om minimale empathie te tonen, doch dat in deze zaak meer dan administratieve contacten werden gelegd. Verzoeker stelt te willen afsluiten met de opmerking dat hij bij zijn verklaringen van dit verhoor wenst te blijven. Hij voegt eraan toe dat hij hoopt in de toekomst nog steeds asielverhoren te mogen afnemen en dat hij deze impact niet verwacht had. Zijn raadsman sluit af met de opmerking dat in dit geval een proportioneel oordeel geveld moet worden, dat de feiten reeds dateren van zes maanden geleden en dat hij geen weet heeft van een gerechtelijk onderzoek. Hij stelt tevens te vermoeden dat dit gesprek veel duidelijk heeft gemaakt voor verzoeker. Daaropvolgend rondt de directeur-generaal dit gesprek af en verduidelijkt dat de attaché van de dienst P&O een verslag van dit gesprek zal opmaken en aan verzoeker en zijn vakbondsafgevaardigde zal bezorgen en dat verzoeker dan de mogelijkheid heeft om binnen zeven dagen na het ontvangen van deze notulen in een nota opmerkingen te formuleren.

Het verslag van dit verhoor van 27 november 2012, dat met een nota van 4 december 2012 aangetekend aan verzoeker en diens raadsman wordt verzonden, wordt ondertekend door de directeur-generaal, de attaché van de dienst P&O en de vakbondsafgevaardigde van verzoeker.

Op 13 december 2012 ontvangt de verwerende partij de nota met opmerkingen van verzoeker. Daarin wordt er onder meer op gewezen dat zijn raadsman slechts enkele dagen vóór de aanvankelijk geplande hoorzitting in het bezit werd gesteld van de brief van de raadsman van de betrokken asielzoekster die vergezeld ging van uitvoerige, onduidelijke, anderstalige en vaak onleesbare bijlagen. Tevens verklaart verzoeker dat hij beseft een deontologische of professionele fout te hebben gemaakt, fout die ontstond uit empathie voor een toen ziek en onhandelbaar kind, en dat deze fout zich in de toekomst zeker niet meer zou herhalen. Verzoeker benadrukt dat de betoonde empathie hem niet belette doelmatig te werken, doch dat hij erover zal waken in de toekomst elke vorm van

empathie te weren en hierop attent te zijn. De impact van de tuchtrechtelijke procedure staat garant voor het feit dat hij in de toekomst elke vorm van empathie zal weren in de uitoefening van zijn beroepswerkzaamheden. Verzoeker beseft dat hij een professionele misstap beging, maar deze misstap heeft geen invloed gehad op zijn voorbeeldig, deugdelijk en correct functioneren.

3.9. Op 18 december 2012 wordt door de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken het voorlopig voorstel van de tuchtsanctie van “terugzetting” geformuleerd, dat steunt op de volgende overwegingen:

“Desondanks uw verklaringen en opmerkingen valt niet te weerleggen dat u uw taak als verhoorder bij de dienst Interviews, Directie Asiel, op een niet professionele wijze heeft uitgevoerd. U bood immers materiële hulp aan een asielzoekster, u wisselde persoonsgegevens uit met deze asielzoekster en onderhield privécontacten [zowel telefonisch als persoonlijke contacten] met een asielzoekster zonder dat u hiervan uw hiërarchie verwittigde.

Het door u vertoonde gedrag is een ambtenaar onwaardig en druist in tegen alle waarden en normen die door de FOD Binnenlandse Zaken in het vaandel worden gedragen. Bovendien getuigt dit van een gebrek aan professioneel inzicht en een totaal gebrek aan beroepsernst.

De door u gestelde feiten en het door u gestelde gedrag vormen een bijzonder ernstige aantasting van het vertrouwen dat uw chef, uw dienst en uw directie in u zou moeten hebben als objectieve dossierbehandelaar. U plaatste het imago van de Dienst Vreemdelingenzaken in een slecht daglicht en een genomen beslissing diende te worden ingetrokken.

Bovenvermelde feiten vormen professionele fouten die een inbreuk inhouden op:

- Artikel 4 Algemeen arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken;
- Artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel;
- Artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel;
- De deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken van 2006 schending van volgende waarden: integriteit, loyauteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

Gezien de argumenten die u aanhaalde tijdens het verhoor en [...] de opmerkingen die wij hierop ontvingen de feiten niet weerleggen, zal ik een terugzetting als tuchtstraf voorstellen.”

Dit voorlopig voorstel van tuchtsanctie wordt aan verzoeker ter kennis gebracht door middel van een aangetekende zending, die verzoeker effectief ontvangt op 21 december 2012. Verzoeker wordt op de hoogte gebracht

van het feit dat dit voorlopig voorstel van tuchtsanctie overeenkomstig artikel 78, § 4, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’ (hierna: het koninklijk besluit van 2 oktober 1937) zal worden toegestuurd aan de voorzitter van het directiecomité van de FOD Binnenlandse Zaken.

Met een nota van 18 december 2012 maakt de directeur-generaal het door hem uitgebrachte voorlopig voorstel van tuchtsanctie over aan de voorzitter van het directiecomité van de FOD Binnenlandse Zaken. In deze nota wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, de inbreuken/nalatigheden, het verweer van verzoeker en het voorstel tot tuchtsanctie. In bijlage wordt tevens een inventaris met alle stukken van het dossier opgenomen.

3.10. Met een aangetekende brief van 11 januari 2013 wordt verzoeker door de voorzitter van het directiecomité van de FOD Binnenlandse Zaken uitgenodigd om voor het directiecomité te verschijnen op 6 februari 2013 om deze zaak te bespreken en een definitief voorstel te doen. Verzoeker wordt er op gewezen dat hij zich kan laten bijstaan door een persoon van zijn keuze, dat hij zijn dossier kan raadplegen en dat het directiecomité uitspraak zal doen op basis van de stukken van het dossier, indien hijzelf of zijn verdediger zonder geldige reden niet verschijnt.

3.11. Op 6 februari 2013 wordt het tuchtdossier van verzoeker door het directiecomité onderzocht.

Tijdens deze vergadering van het directiecomité zijn, naast de leden van het directiecomité, ook een attaché van de Juridische Dienst van de FOD Binnenlandse Zaken, een attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken die belast is met de verdediging van het voorlopig voorstel van tuchtsanctie, verzoeker, diens raadsman en een syndicaal afgevaardigde aanwezig.

Na de feiten te hebben overlopen die verzoeker ten laste worden gelegd, wijst de voorzitter van het directiecomité er op dat verzoeker zich voor het

directiecomité moet verantwoorden ingevolge zijn ongewenst en ongepast deontologisch gedrag ten opzichte van een asielzoekster.

In zijn verdediging van het voorlopig voorstel van tuchtsanctie omschrijft de attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken in eerste instantie exact de functie van verzoeker. Vervolgens geeft hij een samenvatting van de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd. Het wordt verzoeker meer bepaald verweten professionele en deontologische fouten te hebben gemaakt, geen neutrale houding te hebben aangenomen bij het verhoor van een asielzoekster en het imago van de FOD Binnenlandse Zaken te hebben geschaad. Daarom wordt als tuchtsanctie de terugzetting voorgesteld.

Volgens de raadsman van verzoeker is de voorgestelde tuchtsanctie zeer zwaar. Hij merkt ook op dat de toekomst van verzoeker op het spel staat, dat niet uit het oog mag worden verloren dat verzoeker geen tuchtsancties heeft opgelopen en dat hij zich in een zeer moeilijke en pijnlijke situatie bevindt. Er is naar zijn oordeel trouwens ook sprake van een aantal juridische bezwaren, namelijk deze van verjaring (waardoor de tuchtvordering onontvankelijk moet worden verklaard), redelijke termijn, toepassing van de taalwetgeving in bestuurszaken, principe van onpartijdigheid en onafhankelijkheid, strafmaat, motivering van de straftoemeting en afwezigheid van onderzoek à charge en à décharge. De raadsman van verzoeker meent dan ook dat een blaam of waarschuwing als tuchtsanctie volstaat.

Vervolgens verklaart verzoeker onder meer dat hij nooit de intentie had om te schaden, dat hij heeft gehandeld uit empathie voor een ziek kind zonder bijbedoelingen en dat zijn gedrag geen impact had op de beoordeling van het dossier van de betrokken asielzoekster. Hij was zich niet bewust van de impact op zijn situatie en op die van de dienst Vreemdelingenzaken. Volgens hem is de voorgestelde tuchtsanctie te zwaar.

Tot slot voegt de syndicaal afgevaardigde van verzoeker daar nog aan toe dat het hebben van empathie geen invloed heeft op een correcte

uitoefening van de job en dat het verhoor van de betrokken asielzoekster noodzakelijkerwijze korter was, gezien het om het vierde asielverhoor ging.

Dan verlaten de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken, de attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken die belast is met de verdediging van het voorlopig voorstel van tuchtsanctie, verzoeker, diens raadsman en syndicaal afgevaardigde de vergadering.

Daaropvolgend beraadslagen de leden van het directiecomité. De notulen van de vergadering van het directiecomité van 6 februari 2013 luiden als volgt:

“Vooreerst willen ze [de leden van het directiecomité] een aantal juridische bezwaren weerleggen.

Wat de termijn van 6 maanden betreft [...]: artikel 81 §5 van het K.B. van 2 oktober 1937 bepaalt dat de tuchtvordering slechts betrekking mag hebben op de feiten die zich hebben voorgedaan of die werden vastgesteld binnen een termijn van 6 maanden voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld. De tuchtvordering werd ingesteld op 26 oktober 2012 door de aangetekende brief van de heer [...] aan P. Dewil [...]. De feiten zijn dus niet verjaard en deze tuchtvordering die werd ingesteld op 26 oktober stuit aldus de verjaringstermijn.

Ook de redelijke termijn werd niet geschonden. Na de brief van de advocaat van de asielzoekster gebeurde een vooronderzoek en een voorafgaand verhoor van de heer Dewil, waarna de tuchtvordering werd opgestart volgens de procedure voorzien in het voornoemd K.B. van 1937. Men kan trouwens opmerken dat mr. Peeters bij brief van 12 november 2012 zelf vroeg om het tuchtverhoor van P. Dewil voorzien voor 13 november naar een latere datum te verschuiven [...].

De taalwetgeving in bestuurszaken werd evenmin geschonden aangezien van alle stukken die oorspronkelijk in een andere taal dan het Nederlands waren opgesteld, een Nederlandse vertaling werd voorzien. (tot en met de vertaling van de verzonden sms'en).

Het is duidelijk dat de voorliggende tuchtprocedure rechtsgeldig is.

De leden buigen zich vervolgens over de kern van de zaak en over de toe te passen strafmaat, die inderdaad proportioneel moet zijn met de ten laste gelegde feiten.

Mr. Peeters gaf aan dat P. Dewil toegeeft dat zijn gedrag onaanvaardbaar was en dat hijzelf niet de bedoeling heeft de feiten te banaliseren of de minimaliseren.

De voorlopig voorgestelde straf is inderdaad zwaar, precies omdat de begane feiten zwaar zijn.

Het is duidelijk dat P. Dewil zijn rol als interviewer bij de dienst Asiel ver is te buiten gegaan. Het interview werd niet op de voorgeschreven objectieve

manier uitgevoerd; bovendien heeft hij door zijn manier van omgaan met mw. [...] laten uitschijnen dat hij invloed had op de toekomstige beslissing inzake haar asielverzoek.

De leden menen dat de feiten des te erger zijn omdat P. Dewil gehandeld heeft vanuit een gezagsverhouding (en dus vanuit een zekere machtspositie), positie waarvan een interviewer zich ten allen tijde moet bewust zijn. Hij heeft misbruik gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin mw. [...] zich bevond. Mw. [...] was kwetsbaar op 3 vlakken: 1) ze is een vrouw die zich in een psychisch labiele situatie bevond en haar ziek kind bij zich had 2) ze is een persoon die om een gunst (asielaanvraag) verzoekt bij een overheidsinstantie en 3) P. Dewil doet haar geloven dat hij invloed kan hebben op het verdere verloop van de procedure en probeert haar op allerlei manieren te benaderen (adviseren over verder te ondernemen stappen in de procedure, contacteren per sms en telefoon, fysieke benadering, aanbieden van materiële hulp, privé-bezoeken in haar opvangcentrum).

De houding van P. Dewil getuigt van een totaal gebrek aan respect tegenover een asielzoekster enerzijds en tegenover zijn werkgever anderzijds. Zijn onprofessioneel optreden heeft het imago van de FOD en van DVZ in het bijzonder, ernstig geschaad.

P. Dewil heeft inderdaad inbreuk gepleegd op artikel 4 van het arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken en op de artikelen 7 en 8 van het K.B. van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Hij heeft bovendien de deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken geschonden door het niet naleven van de volgende waarden: integriteit, loyaliteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

De leden menen dat er geen verzachtende omstandigheden naar voor zijn gekomen noch uit het voorliggend tuchtdossier noch uit hetgeen vandaag op de hoorzitting is gezegd. Zo heeft P. Dewil bijvoorbeeld op geen enkel ogenblik gezegd dat hij spijt heeft over wat er gebeurd is; hij heeft enkel aangehaald dergelijke feiten niet meer te zullen doen en dit omdat er anders nog zwaardere consequenties voor hem te vrezen zijn.

Het betrekken van zijn problematische gezondheidstoestand (die op zich niet in twijfel wordt getrokken) op de gepleegde feiten komt bovendien als bijzonder ongeloofwaardig over.

De leden vinden de feiten dermate zwaar dat het vertrouwen in de heer Dewil definitief en dus ook naar de toekomst toe, aangetast is. Een terugzetting lijkt aldus niet de meest adequate sanctie. Een overheid die definitief het vertrouwen verliest in een medewerker omdat die zich fundamenteel onprofessioneel heeft gedragen, kan niet anders dan besluiten om de vertrouwensband te verbreken en dus het personeelslid te ontslaan. Een tuchtsanctie van ontslag van ambtswege lijkt bijgevolg de enige voor te stellen sanctie.”

Vervolgens verlaat ook de attaché van de Juridische Dienst van de FOD Binnenlandse Zaken de vergadering en wordt overgegaan tot geheime stemming over de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege. Uit de geheime

stemming blijkt dat de leden van het directiecomité met eenparigheid van stemmen beslissen om als definitieve tuchtsanctie een zwaardere sanctie voor te stellen dan de voorlopige, zijnde de terugzetting, en bijgevolg het ontslag van ambtswege in hoofde van verzoeker voor te stellen.

3.12. Op 28 februari 2013 wordt het definitief voorstel van tuchtsanctie aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt gewezen op de in artikel 79, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voorziene beroepsmogelijkheid tegen dit voorstel bij de Departementale Raad van Beroep.

3.13. Met een aangetekende brief van 7 maart 2013 tekent zijn raadsman voor verzoeker beroep aan bij de Departementale Raad van Beroep tegen het definitief voorstel van tuchtsanctie zoals uitgebracht door het directiecomité.

In de nota die als bijlage bij dit beroep wordt gevoegd wordt het definitief voorstel van tuchtsanctie betwist op grond van een aantal argumenten, die samengevat als volgt luiden:

1. verzoeker is niet opnieuw opgeroepen na 6 februari 2013, zodat hij zich niet heeft kunnen verdedigen tegen de door het directiecomité voorgestelde zwaardere tuchtsanctie;
2. het aan verzoeker ter kennis gebrachte afschrift van de notulen van het directiecomité werd niet ondertekend, zodat de authenticiteit en de formele draagwijdte van de erin veruitwendigde elementen niet kunnen worden onderzocht;
3. nergens blijkt dat verzoeker in zijn tuchtzaak gehoord werd in een openbare zitting;
4. de attaché van de Juridische Dienst van de FOD Binnenlandse Zaken, die belast was met de verdediging van het voorlopig voorstel van tuchtsanctie en die geen lid is van het directiecomité, heeft deelgenomen aan de beraadslaging door het directiecomité en heeft de vergadering pas verlaten op het ogenblik dat tot de geheime stemming werd overgegaan;

5. de feiten, die dateren van juli 2012, zijn verjaard doordat de beslissing van het directiecomité slechts op 6 februari 2013 werd genomen. Minstens is de redelijke termijn overschreden;
6. verzoeker is niet in kennis gesteld van enige vertaling van de anderstalige stukken in zijn dossier, hoewel daar reeds ten tijde van het verhoor bij de directeur-generaal op gewezen werd;
7. de voorgestelde tuchtsanctie staat helemaal niet in verhouding tot de feiten.

3.14. Bij aangetekende brieven van 14 maart 2013 worden naar aanleiding van het beroep van 7 maart 2013 verzoeker en zijn raadsman door de griffier-rapporteur uitgenodigd op de zitting van de Departementale Raad van Beroep van 26 maart 2013. Verzoeker wordt er op gewezen dat hij en zijn verdediger tot de dag vóór deze zitting het dossier kunnen komen raadplegen op de griffie van de Departementale Raad van Beroep. Daarnaast wordt hij er op gewezen dat hij overeenkomstig artikel 86 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 gebruik kan maken van het wrakingsrecht. Daartoe wordt een lijst met de namen van de leden van de Nederlandstalige afdeling van de Raad van Beroep bezorgd. Een eventuele wraking, die gemotiveerd moet worden, dient binnen een termijn van acht dagen volgend op deze brief te gebeuren.

De directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken wordt door de griffier-rapporteur op de hoogte gebracht van de zitting van de Departementale Raad van Beroep van 26 maart 2013 en hij wordt verzocht om een ambtenaar van niveau A te gelasten om het departement te vertegenwoordigen.

De griffier-rapporteur maakt een rapport op van de tuchtprocedure ten aanzien van verzoeker. Dit rapport omvat 1. een staat van het dossier, 2. gegevens met betrekking tot de carrière van verzoeker, 3. de feiten die aanleiding gaven tot het opstarten van de tuchtprocedure, 4. een analyse van de notulen van het directiecomité en 5. het definitief voorstel van tuchtsanctie door de leden van het directiecomité.

3.15. Tijdens de zitting van 26 maart 2013 leest de griffier-rapporteur in eerste instantie de ten laste gelegde feiten voor.

Vervolgens licht de raadsman van verzoeker zijn argumenten, die reeds schriftelijk in de bij zijn beroep gevoegde nota werden uiteengezet, verder toe.

Daaropvolgend zet de attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken zijn argumentatie uiteen door de functie van verzoeker te omschrijven en door een korte uiteenzetting te geven van de feiten en van wat verzoeker precies ten laste wordt gelegd. Hij geeft hierbij ook aan dat verzoeker handelde in een soort van machtspositie en misbruik maakte van de kwetsbare positie van een asielzoekster, wat een verzwarende omstandigheid uitmaakt. Het vertrouwen in verzoeker is ernstig aangetast en de feiten zijn dermate ernstig dat dit vertrouwen definitief en dus ook voor de toekomst geschaad is, zodanig dat een verdere samenwerking absoluut onmogelijk is geworden. Door het volledig verdwijnen van het vertrouwen rest er niets anders meer dan de samenwerking te verbreken en het ontslag van ambtswege als tuchtsanctie op te leggen, wat ook unaniem werd beslist door het directiecomité. De attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken legt uit dat inlevingsvermogen en empathie wel degelijk kunnen in de functie van een interviewer bij de directie Asiel, maar dat in dit geval de grenzen duidelijk overschreden zijn. In de mate dat de raadsman van verzoeker het onberispelijke professionele parcours van verzoeker als verzachtende omstandigheid heeft aangehaald, moet naar het oordeel van de attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken gekeken worden naar het vertrouwen dat nog gesteld kan worden in deze medewerker. Door het gedrag van verzoeker is dat vertrouwen onbestaande geworden en zelfs omgeslagen in een groot wantrouwen waardoor voor verzoeker niet langer een tewerkstelling bij de dienst Vreemdelingenzaken is weggelegd in welke functie dan ook. De attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken weerlegt vervolgens de verschillende door verzoeker in zijn beroep aangehaalde argumenten.

Ten slotte verlaten verzoeker, zijn raadsman en de attaché van de algemene directie Vreemdelingenzaken de zitting en gaat de Departementale Raad van Beroep over tot de deliberatie, wat heeft geleid tot het volgende advies:

“De Raad van Beroep neemt akte van de juridische bezwaren zoals geformuleerd in het verweerschrift tot hoger beroep (punten 1 tot en met 6).

De Raad van Beroep beperkt zich tot de beoordeling van het al dan niet proportionele karakter van de definitief voorgestelde tuchtsanctie door het Directiecomité.

De Raad van Beroep stelt vast dat betrokkene de feiten die zich voorgedaan hebben in juli 2012 volledig erkent en het opleggen van een sanctie ook aanvaardt.

Door deze feiten en zijn houding ten overstaan van een asielzoekster heeft hij de waardigheid van zijn ambt in het gedrang gebracht en de goede werking van zijn dienst ondermijnd. Dergelijk gedrag en een dergelijke expressie van normvervaging zijn nefast voor de goede werking van de dienst.

De Raad stelt vast dat de betrokkene effectief heeft blij gegeven van een onprofessionele houding en nog steeds blij geeft van normvervaging.

Door het in diskrediet brengen van de Dienst Vreemdelingenzaken, adviseert de Raad van Beroep om de ambtenaar een functie te geven waar hij geen contact meer heeft met externe klanten maar een louter administratieve taak op zich neemt.

De feiten, die betrokkene ten laste worden gelegd, vormen een inbreuk op de bepalingen van deel II - rechten en plichten, van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, meer in het bijzonder aan de artikelen 7 en 8, op artikel 4 van het algemeen arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken en op de deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken, met name de waarden: integriteit, loyaliteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

De Raad van Beroep adviseert met eenparigheid van stemmen de tuchtstraf van terugzetting.”

Dit advies wordt ook tijdens de zitting van 26 maart 2013 aan de partijen meegedeeld.

3.16. Met een aangetekende brief van 9 april 2013 wordt het advies van de Departementale Raad van Beroep door de griffier-rapporteur aan verzoeker ter kennis gebracht.

Ook de staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt door middel van een nota van de griffier-rapporteur op de hoogte gebracht van het advies dat door de Departementale Raad van Beroep werd uitgebracht.

3.17. Op 22 april 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het thans bestreden besluit, waarbij aan verzoeker de tuchtsanctie van “ontslag van ambtswege” wordt opgelegd. De motivering van dit besluit luidt als volgt:

“Conform artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, heb ik kennis genomen van de feiten die u worden ten laste gelegd in het kader van de tuchtprocedure die lastens u loopt:

‘Op 6 augustus 2012 ontving dhr. [...], directeur-generaal van de AD Vreemdelingenzaken, een klacht van advocaat [...] aangaande zijn cliënte, [...], die op 10 juli 2012 voor de vierde maal een asielaanvraag had ingediend. Hij stelde in dit schrijven dat P. Dewil onaanvaardbaar gedrag gesteld had tijdens en na het asielverhoor van mevrouw [...]. Meester [...] maakt in zijn schrijven melding van de hiernavolgende feiten en gebeurtenissen.

Tijdens het verhoor op 10 juli 2012 vroeg P. Dewil de betrokken asielzoekster nauwelijks naar haar vluchtmotieven en besprak hij evenmin de nieuwe elementen die zij aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag. Daarentegen wierp hij zich op als iemand die haar kon helpen, niet alleen met haar verblijfsprocedures maar ook op materieel gebied onder meer door het verschaffen van kledij voor betrokkene en haar zoontje. P. Dewil voegde eraan toe dat hij zich zelfs zou bezighouden met de opvoeding van haar zoontje. Hij zei haar tevens dat ze die dag een negatieve beslissing zou krijgen.

Vervolgens gaf P. Dewil haar zijn GSM-nummer, zonder dat zij hierom vroeg. Hij drong erop aan dat ze dit tegen niemand mocht zeggen en dat hij haar zou kunnen helpen als ze hem belde. Hij verzocht haar bovendien om hem haar GSM-nummer te overhandigen en polste nadien ook naar haar verblijfsadres in België. Wanneer betrokkene vertelde dat ze in een opvangcentrum verbleef, deelde P. Dewil haar mee dat hij slechts op 30 kilometer daarvandaan woonde en haar kon komen bezoeken. Mevrouw [...] ging hier echter niet op in.

Aan het einde van het interview drukte P. Dewil de asielzoekster op het hart dat, indien men haar zou vragen waarom het interview zo snel afgelopen was, ze moest zeggen dat het te maken had met haar baby die lawaai maakte. P. Dewil begeleidde mevrouw [...] vervolgens naar de wachtzaal, omhelsde haar en fluisterde haar toe dat alles in orde zou komen.

Terwijl de asielzoekster in de wachtzaal zat, kreeg ze om 11.53 uur een sms van P. Dewil met volgende tekst:

‘Good you are out. Don’t worry too much will call you later. If you need me just text me. Take care. Hug. Pat+’

(Vertaling: ‘Goed dat je buiten bent’. Maak je niet teveel zorgen zal je later opbellen. Als je me nodig hebt stuur me een bericht. Hou je goed. Knuffel. Pat+)

Diezelfde avond belde P. Dewil mevrouw [...] op haar gsm en zei dat hij bij haar zou langskomen om haar te helpen met haar procedures. Betrokkene wees dit af maar hij bleef aandringen. P. Dewil contacteerde haar daags nadien opnieuw, ditmaal met de mededeling dat hij naar haar onderweg was. Toen hij op de verblijfplaats van mevrouw [...] aankwam, werd P. Dewil opgemerkt door de conciërge. Hij meldde zich aan als P. Dewil die voor de Dienst Vreemdelingenzaken werkt. Een verantwoordelijke van het centrum bevestigde dat hij van 20 tot 22.15 uur in het centrum gebleven was en dat hij mevrouw [...] een papier gegeven had waarop stond dat ze een procedure 9ter moest indienen en andere aanbevelingen. Mevrouw [...] verklaarde aan de verantwoordelijke dat P. Dewil getracht heeft haar aan te raken en te kussen. Mevrouw [...] heeft zich hiertegen verzet.

De volgende avond op 12 juli 2012 belde P. Dewil mevrouw [...] nogmaals op haar mobiele telefoon. De verantwoordelijke van het centrum heeft toen de gsm overgenomen en hem aangesproken. P. Dewil bevestigde haar dat hij voor DVZ werkt en dat hij mevrouw [...] raad wou geven inzake haar asielprocedure. Zij antwoordde hem dat dit niet tot zijn functie behoort en dat mevrouw [...] zich in een opvangcentrum bevond waarvan zij één van de verantwoordelijken was. Ze voegde eraan toe dat de betrokkene een advocaat had en omringd werd door competente personen die instaan voor de begeleiding in haar asielprocedure. Ze drong er dan ook op aan dat hij haar beter niet meer opbelde.

In bovenvermeld schrijven stelt advocaat [...] dat P. Dewil in de dagen die daarop volgden nog meermaals getelefoneerd heeft naar mevrouw [...] en dat dit later nog doorging. Hij voegt er aan toe dat hij bovendien twee sms-en verstuurd heeft met verwijzing naar het telefoongesprek met de verantwoordelijke van het centrum, met volgende inhoud:

‘On my way to Libanon. Sorry if I wanted to help you... That woman pissed me really off yesterday!!! She has a serious attitude pronken. Take care of yourself and your little man. Hugs, Pat.’

(vertaling: ‘Op weg naar Libanon. Sorry als ik je wou helpen... Die vrouw maakte me gisteren echt boos!!! Zij heeft een groot gedragspronken. Zorg voor jezelf en je kleine man. Knuffels. Pat’)

‘attitude problem... sorry my mistake... +’

(vertaling: ‘gedragsprobleem... sorry mijn fout...+’)

Meester [...] verzocht tenslotte om de bijlage 13quater die ten aanzien van mevrouw [...] genomen werd in te trekken, gezien het volgens hem duidelijk is dat P. Dewil rechtstreeks of onrechtstreeks een invloed heeft uitgeoefend op de uiteindelijk genomen beslissing. De beslissing werd dan ook ingetrokken.

Op 7 augustus 2012 werd P. Dewil met het bovenstaande geconfronteerd door [...], verantwoordelijke van de Directie Asiel, en mevrouw [...], attaché van de dienst P&O.

Tijdens deze confrontatie antwoordde P. Dewil op de vraag hoe het verhoor met mevrouw [...] verliep dat het moeilijk ging daar mevrouw [...] angstig

en schichtig was. Hij zei dat mevrouw [...] zelf herhaaldelijk om hulp vroeg waarop hij zou geantwoord hebben dat hij enkel kleding kon geven voor haar kind. P. Dewil stelde dat mevrouw [...] zelf zijn GSM-nummer had gevraagd en dat hij zijn nummer buiten, na de kantooruren, aan mevrouw [...] gaf. P. Dewil zei dat de asielzoekster hem zelf diezelfde avond nog heeft opgebeld. Volgens zijn verklaringen is hij de volgende avond op haar eigen vraag haar gaan bezoeken in het centrum. Zijn beweegreden hiervoor is het feit dat het kindje er erbarmelijk uitzag. Ook tijdens dit bezoek was mevrouw [...] volgens hem een wrak en hilde zij onophoudelijk. Hij gaf toe dat hij dit bezoek niet aan zijn hiërarchie heeft gemeld.

Hij ontkende echter dat hij ooit zou aangegeven hebben dat hij zich met de opvoeding van haar zoontje zou bezighouden en hij ontkende ook ooit te hebben gezegd dat mevrouw [...] een negatieve beslissing zou krijgen.

In eerste instantie bleef P. Dewil tijdens deze confrontatie bij de versie dat hij pas na 16 uur zijn GSM nummer aan mevrouw [...] gaf. Ook toen hij tijdens het gesprek geconfronteerd werd met het tijdstip van de eerste sms naar mevrouw om 11.54 uur, bleef hij ontkennen dat zij gsm-nummers uitwisselden in zijn kantoor tijdens het asielverhoor.

Op de vraag wat hij bij zich had toen hij mevrouw [...] ging bezoeken, antwoordde P. Dewil dat hij een zakje met kledij voor haar kindje bij had. Hij voegde eraan toe dat dit in de auto lag. Hij zei dit niet te hebben afgegeven omdat hij eerst de weg niet vond en het er daarna niet meer van gekomen was gezien de situatie en de emotionele toestand van mevrouw [...]. Toen P. Dewil geconfronteerd werd met het feit dat hij voor mevrouw [...] op papier zette dat zij een procedure 9ter diende op te starten, antwoordde hij in eerste instantie dat hij hiervoor steeds naar pro deo advocaten verwijst. Hij beweerde dat hij zich niet meer herinnerde of hij iets op papier had gezet en als hij toch iets op papier had gezet dat dit dan was met de bedoeling dat ze zich hiermee tot een pro deo advocaat zou wenden.

De aantijgingen dat hij mevrouw [...] probeerde aan te raken en te kussen ontkende P. Dewil volledig.

P. Dewil verklaarde dat hij mevrouw [...] op 12 juli 2012 opbelde om haar te vragen of ze nog geïnteresseerd was in kinderkledij. Hij voegde eraan toe dat hij toen de huid kreeg vol gescholden door een persoon die de telefoon van mevrouw [...] had overgenomen.

P. Dewil verklaarde een laatste SMS te hebben verstuurd op 13 juli 2012 en voegde eraan toe dat hij deze sms-en nooit met kwade bedoelingen heeft gestuurd.

Tijdens de confrontatie op 7 augustus 2012 kwam eveneens aan het licht dat hij in het verleden reeds een asielzoekster, die in het Klein Kasteeltje verbleef, had opgezocht en haar kledij (drie slipjes en een rok) overhandigde.’

Ik heb ook kennis genomen van de elementen vermeld in de notulen van het directiecomité van 6 februari 2013 en van het advies van de Departementale Raad van Beroep van 26 maart 2013.

U heeft door de hierboven vermelde feiten en uw houding ten overstaan van een asielzoekster, de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht en de goede werking van uw dienst ondermijnd.

U heeft door uw gedrag de indruk gewekt invloed te hebben op de beslissing, terwijl u heeft gehandeld vanuit een gezagsverhouding en misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de asielzoekster zich bevond.

Een dergelijk gedrag en een dergelijke expressie van normvervaging zijn nefast voor de goede werking van de dienst.

U heeft blijk gegeven van een bijzonder onprofessionele houding en geeft nog steeds blijk van normvervaging.

Uw houding getuigt van een totaal gebrek aan respect tegenover een asielzoekster enerzijds en tegenover uw werkgever anderzijds.

Uw onprofessioneel optreden heeft het imago van de FOD Binnenlandse Zaken en van de Dienst Vreemdelingenzaken in het bijzonder, ernstig geschaad.

De feiten zijn ernstige beroepsfouten die een tuchtmaatregel rechtvaardigen.

De feiten vormen een inbreuk op de bepalingen van deel II – rechten en plichten, van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, meer in het bijzonder aan de artikelen 7 en 8, op artikel 4 van het algemeen arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken en op de deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken, met name de waarden: integriteit, loyaliteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

Uw functie vereist verantwoordelijkheid en het vertrouwen in uw professionele ernst is onherstelbaar geschonden omwille van bovenstaande redenen.

Bijgevolg heb ik besloten om de tuchtsanctie van ontslag van ambtswege ten aanzien van u te nemen.”

3.18. De aangetekende zending waarmee deze beslissing aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, wordt door hem in ontvangst genomen op 23 april 2013.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

1. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel werpt verzoeker een exceptie van onbevoegdheid op. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie is volgens verzoeker onbevoegd om de tuchtstraf van ambtshalve ontslag op te leggen. Volgens verzoeker is enkel de minister van Binnenlandse Zaken bevoegd. In wezen steunt verzoeker dit middel op de afwezigheid van een wetsbepaling die aan de staatssecretaris de bevoegdheid verleent en/of delegeert om in het kader van het opleggen van een tuchtstraf, zoals “bedoeld bij artikel 94 van het K.B. van 02 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, zich in de plaats te stellen ter uitoefening van bevoegdheden welke exclusief door het K.B. van 02 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel aan de federaal bevoegde minister zijn toegekend”.

Beoordeling

6. Dit middel faalt naar recht, vermits een staatssecretaris, binnen zijn bevoegdheidsdomein, gelijkaardige bevoegdheden heeft als een minister, wat blijkt uit de samenlezing van artikel 104, eerste lid, van de Grondwet met de artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 ‘betreffende de Staatssecretarissen’.

Bijgevolg wordt de exceptie verworpen.

2. Zevende middel

Standpunt van de partijen

7. In een zevende middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel en algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

8. Verzoeker adstrueert dit middel als volgt:

“Bij het onderzoek naar het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel zal de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de Overheid welke bevoegd is een beslissing te nemen en de discretionaire bevoegdheid van de Overheid eerbiedigen;

Blijft de vraag of de Overheid redelijk en evenredig gehandeld heeft en geen beslissing heeft genomen welke geen enkel redelijk mens, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou nemen;

In casu werd aan verzoekende partij de op één na zwaarste sanctie opgelegd namelijk ontslag van ambtswege;

Deze sanctie staat totaal niet in verhouding tot de feiten waarover verzoekende partij zich tuchtrechterlijk diende te verantwoorden;

Verzoekende partij heeft een onberispelijke dienststaat, heeft zich steeds verdienstelijk van zijn taak gekweten en het incident waarover een tuchtuitspraak werd gedaan heeft een geïsoleerd karakter;

Dat de zeer moeilijke werkomstandigheden met asielzoekers aanleiding geven tot een zekere expressie van empathie vanwege interviewers is geweten door de dienst waarin verzoekende partij werkzaam is en diende dan ook, in alle redelijkheid, als een verzachtende omstandigheid in aanmerking genomen te worden en zeker geen aanleiding te geven tot de op één na zwaarste sanctie.”

9. In haar nota beantwoordt de verwerende partij dit middel als volgt:

“Verzoeker stelt dat de sanctie van ontslag van ambtswege niet in verhouding staat tot de feiten waarvoor verzoekende partij zich diende te verantwoorden.

Verzoeker stelt dat hij een onberispelijke dienststaat heeft en het incident waarover een tuchtuitspraak werd gedaan een geïsoleerd karakter heeft.

De mate van empathie van interviewers met asielzoekers in dergelijke moeilijke omstandigheden dient volgens verzoeker als verzachtende omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Verweerder kan begrip opbrengen voor interviewers die een zekere mate van empathie vertonen op menselijk vlak, gelet op de moeilijke leefomstandigheden van de asielzoekers.

Niettemin weet elk personeelslid dat, zoals verzoeker, belast wordt met het afnemen van interview van asielzoekers met dergelijke situaties zal worden geconfronteerd en op een professionele manier en met de nodige waardigheid voor het uitgeoefende ambt dient te werk te gaan. Dit gold uiteraard ook voor verzoeker.

Verzoeker heeft de grenzen van het toelaatbare zwaar overschreden en de waardigheid van zijn ambt in het gedrang gebracht. Niet alleen is zijn houding een slecht signaal naar de betrokken asielzoekster, maar schept dit tevens een gevaarlijk precedent naar andere asielzoekers toe. Bovendien werd de goede naam van de FOD Binnenlandse Zaken in het algemeen en de AD Vreemdelingenzaken in het bijzonder aangetast en de goede professionele relatie met de centrumverantwoordelijke van het centrum waar de asielzoekster verbleef aangetast.

De gepleegde feiten zorgden ervoor dat het onmogelijk was voor verzoeker om nog verder te werken in dergelijke omstandigheden. De onmogelijkheid om zijn functie nog verder uit te oefenen, het gevaar dat verzoeker in de toekomst gelijkaardige feiten zou kunnen plegen, het aantasten van de goede naam en eer van verweerder, het misbruiken van zijn functie om betrokkene te kunnen contacteren, het op de helling zetten van de professionele relatie met de centrumverantwoordelijke en de inbreuken op de deontologische code houden een zware professionele fout in, in hoofde van verzoeker en rechtvaardigen aldus het ontslag van ambtswege.

Het middel is bijgevolg niet ernstig.”

Beoordeling

10. Het redelijkheidsbeginsel refereert aan de discretionaire bevoegdheid van een overheid: bij een gebonden bevoegdheid is slechts de éne, door de rechtsregel voorgeschreven beslissing wettig, terwijl in het geval van een discretionaire bevoegdheid het bestuur beschikt over een beoordelingsvrijheid om te kiezen tussen verschillende beslissingen. Die vrijheid kan, in functie van de omstandigheden van het concrete geval, de ene keer ruimer zijn en de andere keer krapper bemeten zijn, maar ze heeft hoe dan ook steeds de redelijkheid tot grens. Een bestuur dat zijn beoordelingsvrijheid hanteert door de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, schendt het redelijkheidsbeginsel. Wie echter over een beoordelingsruimte beschikt, heeft in principe de mogelijkheid om tot uiteenlopende conclusies te komen die elk in die ruimte te situeren zijn en dus niet van willekeur en onredelijkheid getuigen. Dat uiteenlopende beslissingen

denkbaar zijn die nochtans elk de toets van de redelijkheid doorstaan is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van de genoemde vrijheid, die haar onderscheidt van de gebonden bevoegdheid.

Wanneer vervolgens over de rol van de rechter bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel geschreven wordt dat die enkel optreedt bij een “kennelijke” onredelijkheid en dat de rechter “slechts” over een zogenaamde marginale toetsingsbevoegdheid beschikt, dan is zulks voornamelijk een kwestie van semantiek en didactiek. Het is een wijze om tot uiting te brengen dat de rechter niet de plaats inneemt van de overheid die hij controleert; dat hij zich niet een eigen oordeel mag vormen over wat volgens zijn inschatting de “meest” of “gepast” redelijke beslissing is in een gegeven geval, waarna hij het bestuur tot de orde zou roepen indien het niet exact diezelfde redelijkheid heeft ingezien en toegepast. Het is voorts een uitdrukingsvorm om aan te geven dat de rechter bij zijn wettigheidstoezicht zich zeer wel bewust moet zijn, in elk concreet geval, van hoe ruim de marge is waarover het bestuur na een behoorlijke afweging van alle betrokken belangen en gegevens ter zake beschikt en dat hij als rechter die autonomie ook moet respecteren.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan vastgesteld wordt dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen. Eenmaal evenwel vastgesteld is dat een bestuur die grens heeft overschreden, kan het besluit enkel zijn dat dit bestuur onredelijk heeft gehandeld. Met andere woorden, begrippen als “marginale toetsing” of “kennelijk onredelijk” mogen als richtsnoer voor de rechter niet zo worden opgevat dat een bestuur best nog “een beetje” onredelijk mag zijn, zonder gevaar tegen een nietigverklaring of schorsing aan te lopen. Het zijn ook geen sacrale termen die de rechter voor de dag moet halen telkens hij een schending van het beginsel vaststelt (RvS 10 juli 2012, nr. 220.242, Universiteit Gent).

Dezelfde redenering geldt voor het evenredigheidsbeginsel.

11. Toegepast op de huidige zaak stelt de Raad van State vast dat zowel de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken als de Raad van Beroep als tuchtsanctie een terugzetting in graad hebben voorgesteld, waarbij deze instanties rekening hielden met de moeilijke en delicate professionele situatie van de ondervrager, zijnde de functie die verzoeker uitoefende binnen de dienst Vreemdelingenzaken, met het op het eerste gezicht eenmalig karakter van de vastgestelde feiten, met de vlekkeloze beroepsloopbaan van verzoeker die sinds 1 maart 1977 tewerkgesteld is in overheidsdienst en weliswaar impliciet met een gebrek aan tegenspraak, waarbij verzoeker niet geconfronteerd werd met de asielzoekster, nu zij een Engelse tekst heeft overgemaakt aan haar advocaat die deze tekst heeft gebruikt om een gedetailleerde klacht betreffende verzoeker aan de verwerende partij over te maken. Hierbij mag op het eerste gezicht niet uit het oog worden verloren dat de asielzoekster een vierde asielaanvraag heeft ingediend, die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is uitgemond in een negatieve beslissing. Vanuit dat perspectief bekeken, kan op het eerste gezicht niet worden voorbijgegaan aan de omstandigheid dat de asielzoekster er belang bij had om de gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer was, ietwat “bij te kleuren”, wat vanuit haar standpunt begrijpelijk is.

De Raad van State houdt in zijn beoordeling van voornoemde beginselen rekening met het feit dat noch de verwerende partij, noch de dienst Vreemdelingenzaken enige imagoschade hebben geleden ingevolge de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd, vermits huidige zaak op het eerste gezicht niet werd bekendgemaakt aan de buitenwereld en van de asielzoekster niets meer werd vernomen.

12. Het evenredigheidsbeginsel, als concretisering van het redelijkheidsbeginsel, veronderstelt een precieze afweging van de belangen van de partijen betrokken bij de zaak. Het geringe voordeel dat het bestreden besluit oplevert voor de verwerende partij, gelet op het tijdsverloop, weegt *prima facie* niet op tegen het kennelijk nadeel dat verzoeker ondervindt ingevolge dit besluit,

zijnde de praktisch onherstelbare professionele schade die verzoeker lijdt ingevolge een beroepsfout die hij ongetwijfeld beging, maar die volgens voornoemde instanties, niet noodzakelijkerwijze moet leiden tot een ambtshalve ontslag, zijnde de op één na zwaarste tuchtsanctie.

Dit laatste heeft de directeur-generaal van de algemene directie Vreemdelingenzaken op het eerste gezicht perfect ingeschat, nu hij in zijn nota aan het directiecomité op 18 december 2012 een voorstel tot terugzetting in graad als tuchtsanctie formuleert op basis van in essentie volgende overwegingen:

“Overwegende hetgeen voorafgaat,

Overwegende dat het concreet vastgesteld is dat de heer Dewil het asielverhoor niet op professionele wijze heeft afgerond, dat hij Mevrouw [...] naar haar telefoonnummer vroeg en haar ook op dit nummer meermaals contacteerde, dat hij haar een bezoek bracht in het opvangcentrum,

Overwegende dat de heer Dewil hiermee een grove beroepsfout heeft begaan, waaruit een manifest gebrek aan professioneel gedrag blijkt dat het vertrouwen die de directie in hem zou moeten hebben heeft geschaad.

Overwegende dat de heer Dewil door zijn handelen aanleiding gaf tot een ernstige aantasting van het vertrouwen,

En overwegende dat de argumenten aangehaald door de heer Dewil de ten laste gelegde feiten niet weerleggen, stel ik bijgevolg voor om voor de heer Dewil op het volgende Directiecomité terugzetting als tuchtsanctie op te leggen.”

In dezelfde zin adviseert de Raad van Beroep:

“[...]”

De Raad van Beroep stelt vast dat betrokkene de feiten die zich voorgedaan hebben in juli 2012 volledig erkent en het opleggen van een sanctie ook aanvaardt.

Door deze feiten en zijn houding ten overstaan van een asielzoekster heeft hij de waardigheid van zijn ambt in het gedrang gebracht en de goede werking van zijn dienst ondermijnd. Dergelijk gedrag en een dergelijke expressie van normvervaging zijn nefast voor de goede werking van de dienst.

De Raad stelt vast dat de betrokkene effectief heeft blij gegeven van een onprofessionele houding en nog steeds blij geeft van normvervaging.

Door het in diskrediet brengen van de Dienst Vreemdelingenzaken, adviseert de Raad van Beroep om de ambtenaar een functie te geven waar hij geen contact meer heeft met externe klanten maar een louter administratieve taak op zich neemt.

De feiten, die betrokkene ten laste worden gelegd, vormen een inbreuk op de bepalingen van deel II – rechten en plichten, van het Koninklijk Besluit van

2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, meer in het bijzonder aan de artikelen 7 en 8, op artikel 4 van het algemeen arbeidsreglement van de FOD Binnenlandse Zaken en op de deontologische code van de FOD Binnenlandse Zaken, met name de waarden: integriteit, loyaliteit, houding en waardigheid van het ambt, professioneel gedrag, onpartijdigheid, respect voor het privéleven.

De Raad van Beroep adviseert met eenparigheid van stemmen de tuchtstraf van terugzetting.”

In zijn advies beperkt de Raad van Beroep de sanctionering van de tuchtrechtelijke fout van verzoeker, op het eerste gezicht, tot het verbod van contact met externe klanten, wat in de visie van de Raad van Beroep niet uitsluit dat verzoeker, gelet op zijn vlekkeloze loopbaan bij de overheid (eigen toevoeging van de Raad van State), een louter administratieve taak op zich zou kunnen nemen, wat evenwel gepaard gaat met een terugzetting in graad. Het advies van de Raad van Beroep werd met eenparigheid van stemmen genomen.

13. Gelet op de materiële motieven van voornoemd voorstel en advies, die op het eerste gezicht het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel oordeelkundig lijken toe te passen door een evenwichtige belangenafweging, gelet op de feitelijke omstandigheden van de tuchtzaak, bevindt de Raad van State in de huidige stand van de procedure het zevende middel ernstig, omdat het bestreden besluit *prima facie* voorbijging aan voornoemd voorstel en advies.

B. Onderzoek van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

14. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat wanneer een ambtenaar definitief uit de dienst wordt verwijderd, zoals *in casu*, dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt – behoudens bijzondere omstandigheden – gezien de schandvlek die de betrokkene treft en een later vernietigingsattest dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet ongedaan kan maken (zie onder meer: RvS 30 juni 2003, nr. 121.112, Duque; RvS 6 mei 2008, nr. 182.684, Dekaezemaeker; RvS 15 februari 2005, nr. 140.704, Denis). In voorliggende zaak zijn geen bijzondere omstandigheden voorhanden.

15. Bijgevolg is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 22 april 2013 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarbij aan Patrick Dewil de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 oktober 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons